

MARTURIA LUI ISUS HRISTOS

(ELLEN WHITE)

Convertirea. Frământări sufletești intense.

(n. 26 nov. 1827, Gorham Maine, unul dintre cei opt copii ai lui Robert și Eunice Harmon, avut o soră geamănă)

În 1840, William Miller ține o serie de prelegeri despre a doua venire, care era anunțată peste puțin timp.

În vara următoare participă împreună cu familia la adunări metodiste ce se țineau sub cerul liber. Era hotărâtă să caute acolo pe Domnul și să obțină iertarea păcatelor: 'În timp ce stăteam smerită în fața altarului împreună cu alții care căutau pe Domnul, singurul grai al inimii mele era: 'Ajută-mă, Isuse, salvează-mă sau pier! Nu voi înceta să mă rog până când ruga mea nu va fi ascultată și păcatele mele iertate'...În timp ce stăteam îngenunchiată și mă rugam, deodată povara mă părăsi și inima îmi fu ușurată. În primul moment am fost cuprinsă de teamă și încercai să-mi reiau povara întristării. Mi se părea că nu am dreptul să mă simt bucuroasă și fericită. Dar se vede că Isus era foarte aproape de mine...În inima mea aveam siguranța că El înțelegea încercările mele deosebite și că simțea împreună cu mine. Nu voi uita niciodată această prețioasă asigurare a iubirii compătimitoare a lui Isus față de o făptură atât de nevredească de a fi luată în seamă de El. Învățasem mai mult despre caracterul divin al lui Hristos în această scurtă perioadă cât stătusem plecată printre cei ce se rugau, decât oricând mai înainte.'

Întorcându-se acasă, după participarea la acele adunări metodiste, se înscrie în rândul celor ce doreau să fie botezați. La cererea ei și a altor credincioși, botezul nu a fost oficiat prin stropire, așa cum se obișnuia în biserica metodistă: 'Pastorul metodist consimți să-i cufunde sub apă pe acei candidați care aveau convingerea că preferă această metodă; el declară însă că stropirea ar fi deopotrivă plăcută lui Dumnezeu...Bătea vântul în ziua în care noi, doisprezece la număr, intrăram în mare pentru a primi botezul. Valurile se ridicau înalte și se sfârâneau de mal, dar în timp ce am luat asupra mea această cruce grea, pacea mea era ca un râu. Când am ieșit din apă, aproape că mi se sfârșiseră puterile, căci puterea lui Dumnezeu era asupra mea. Simțeam că de aici înainte nu mai eram din lumea aceasta, ci mă ridicasem din mormântul de apă într-o înnoire a vieții. În după-amiaza aceleiași zile am fost primită în biserică în plinătatea de membră.'

Apar frământări în legătură cu viața de sfințire, iar apoi și cu doctrina pedepsei veșnice: 'Când sufletul meu fu stăpânit de gândul că Dumnezeu găsea plăcere în a chinui făpturile Sale, create după chipul Său, un zid de întuneric părea că mă desparte de El. Când mă gândeam că Creatorul universului va cufunda pe cei răi în iad, unde să ardă în vecii vecilor, simțeam că mi se rupe inima de teamă și nu mai nădăjduiam ca o făptură atât de crudă și tiranică să binevoiască vreodată să mă salveze din osânda păcatului... Suferințele mele sufletești erau intense. Câteodată o noapte întregă nu îndrăzneam să închid ochii, ci așteptam până când sora mea geamănă adormea adânc și atunci, fără zgomot, coboram din pat și îngenunchind pe podea, mă rugam în tăcere într-o sfâșiere mută ce nu se poate descrie. Grozăviile unui iad arzând în veșnicie erau mereu înaintea mea....De multe ori rămâneam cufundată în rugăciune aproape toată noaptea, gemând și tremurând de o spaimă nespusă și de o disperare ce depășea orice descriere...Am slăbit foarte mult la trup și în putere, totuși păstram suferința și disperarea în mine.'

Eliberarea din această stare de descurajare a venit prin intermediul unui vis, în care Îl vede pe Domnul Isus: 'Încercai să mă adăpostesc de privire Lui, simțindu-mă neîn stare de a suporta ochii Lui cercetători; dar El veni aproape zâmbind, și punând mâna pe capul meu zise: "Nu te teme." Sunetul vocii sale dulci mișcă inima mea și o umplu de bucurie ne mai simțită niciodată până aici. Eram prea fericită, spre a putea rosti vreun cuvânt, așa că, biruită de nespūsă fericire, am căzut la picioarele Lui, zăcând fără putere acolo... Cu timpul mi-am revenit și m-am sculat. Ochii iubitori ai Domnului erau îndreptați tot asupra mea, iar zâmbetul Său umplea inima mea de bucurie. Prezența Lui mă umplea de respect sfânt și de nespūsă iubire...Visul acesta îmi dădu speranță... iar frumusețea și simplitatea încrederii în Dumnezeu începu să se lase peste sufletul meu întunecat.'

'Vederile mele cu privire la Tatăl ceresc se schimbaseră. Îl priveam acum ca pe un Părinte binevoitor și iubitor, nu ca pe un tiran aspru ce obligă pe oameni la o ascultare oarbă... Puteam chiar să laud pe Dumnezeu pentru accidentul care fusese încercarea vieții mele, căci el fusese mijlocul de fixare a gândurilor mele asupra

veșniciei. Din fire mândră și ambițioasă, poate că nu m-aș fi simțit înclinată să-mi predau inima lui Isus, dacă n-aș fi avut acea încercare grea că mă îndepărtase într-o anumită măsură de la măririle și deșertăciunile lumii.’

Datorită credinței în iminenta a doua venire a Domnului Isus, întreaga familie este exclusă din biserica metodistă : ‘...pastorul metodist ne făcu o vizită specială și profită de această ocazie pentru a ne spune că metodismul și credința noastră nu se puteau împăca. El nu ne invocă motivul pentru care aveam acest crez, nici nu aminti vreun text din Biblie pentru a ne convinge de rățăcirea noastră; însă el declară că noi am adoptat un crez nou și ciudat, pe care biserica metodistă nu-l poate accepta.’

Chemarea în lucrarea de profet

Prima viziune a primit-o curând după *Marea Dezamăgire* din 1844 (avea doar șaptesprezece ani): ‘Eram în vizită la sora Haines, la Portland, o iubită soră în Hristos, a cărei inimă era strâns legată de a mea; cinci dintre noi, toate femei, stăteam îngenunchiate în tăcere la altarul familial. În timp ce ne rugam, puterea lui Dumnezeu se pogori asupra mea ca niciodată înainte.’ În această primă viziune i se arată călătoria poporului lui Dumnezeu, a doua venire a Mântuitorului, călătoria de șapte zile, în nor, spre marea de cristal. ‘După ce mi-am revenit din viziune, toate mi se păreau schimbate. Un întuneric trist părea întins peste toate câte le vedeam. O, cât de întunecată mi se părea lumea aceasta ! Am plâns, când m-am văzut iarăși aici, și mă simțeam bolnavă de dor după viața de sus. Văzusem o lume mai bună, și ea mă făcuse să nu-mi mai placă lumea aceasta....O nespusă teamă mă cuprinsese, ca eu, atât de tânără și slabă, să fiu aleasă ca unealtă prin care Dumnezeu voia să dea lumină poporului Său.’

‘În a doua mea viziune, cam la o săptămână după prima, Domnul îmi dădu o viziune a încercărilor prin care urma să trec și îmi spuse că trebuia să merg și să povestesc altora, ceea ce El îmi dezvăluise. Mi se arătă că activitatea mea va întâmpina o mare împotrivire și că inima mea va fi sfâșiată de durere, însă că harul lui Dumnezeu va fi îndeajuns pentru a mă susține pentru a trece prin toate.’

Deși se roagă ca această povară să fie luată de la ea și să fie încredințată altuia mai destoinic, chemarea îi este reînnoită. În cele din urmă se supune și cere Domnului să o ferească de înălțare de sine. La această rugăciune îngerul îi spune : ‘Rugile tale au fost auzite și vor fi împlinite. Dacă acest păcat de care te temi te amenință, mâna lui Dumnezeu se va întinde pentru a te salva. Prin încercări El te va atrage spre Sine și-ți va păstra umilința. Vestește solia în lod credincios; rabdă până la sfârșit și vei mânca din fructul pomului vieții și vei bea din apa vieții.’

Multe persoane contestau chemarea tinerei Ellen White și socoteau descoperirile pe care le avea datorate exaltării și mesmerismului (hipnotismului). Chiar unii prieteni o avertizau că cei care trăiesc cel mai aproape de Dumnezeu erau și cei mai expuși a fi amăgiți de Satana. Toate acestea au adus confuzie în sufletul ei și ispita de a se îndoii de propria experiență : ‘Într-o dimineață, la rugăciunea din familie, puterea lui Dumnezeu veni din nou asupra mea; dar tot atunci îmi veni în minte ideea că aceasta ar fi hipnotism, așa că m-am împotrivit. Imediat am fost lovită de mușenie, iar câteva momente nu mi-am mai dat seama de nimic din jurul meu. Am văzut aunci că am păcătuit îndoindu-mă de puterea lui Dumnezeu; și am înțeles că din cauza aceasta am fost lovită cu mușenie, dar că limba mi se va dezlega în mai puțin de 24 de ore. O tabelă s-a arătat înaintea mea, iar pe ea erau scrise cu litere de aur capitolele și versetele a 50 de texte din Scriptură. Revenindu-mi din viziune, am cerut prin semne o tăbliță și am scris pe ea că sunt mută; am scris și cele ce am văzut și că s-mi dea Biblia cea mare. Am luat Biblia și am deschis la toate textele văzute în viziune pe tabelă. Toată ziua aceea nu am putut vorbi nici un cuvânt. A doua zi însă, dis de dimineață, sufletul meu era plin de bucurie, iar limba mi s-a dezlegat ca să rostesc laudele lui Dumnezeu. După aceea nu am mai îndrăznit să mă mai îndoiesc sau să mai rezist vreun moment puterii lui Dumnezeu, orice ar fi gândit despre mine cei din jurul meu.’

Vindecare de teama de a muștra pe alții: ‘Era o grea cruce pentru mine să spun celor greșiți ce mi se arătase în legătură cu ei. Îmi pricinuia o mare durere să văd pe alții îngrijorați sau mâhniți. Și când eram obligată să vestesc soliile, adeseori căutam să le îndulcesc și să le fac să apară pentru cel în cauză cât mai favorabilă posibil, pentru ca pe urmă să mă retrag în singurătate și să plâng în chinuri sufletești...Îmi era greu să rostesc mărturiile clare și tăioase care îmi erau date de Dumnezeu. Cu îngrijorare urmăream rezultatul și dacă persoana muștrată se răzvrătea împotriva muștrării și mai târziu se împotriva adevărului, se ridicau următoarele întrebări în mintea mea: am dat oare solia întocmai cum trebuia? Nu ar fi existat poate o altă cale pentru a-i salva? Și apoi o asemenea disperare îmi apăsa sufletul încât deseori simțeam că moartea ar fi un sol binevenit și mormîntul un loc plăcut de odihnă.

Nu-mi dădeam seama că eram necredincioasă întrebându-mă și îndoindu-mă astfel, și nu am văzut primejdia și păcatul unei asemenea purtări, pînă când în viziune am apărut în fața lui Isus. El mă privi cu dezaprobare și își întoarse fața de la mine. Nu este cu puțință să descriu spaima și groaza pe care am simțit-o atunci. Am căzut cu fața la pământ înaintea Sa, însă nu am avut putere să rostesc un singur cuvânt. O cât de mult doream să fiu acoperită și ascunsă de această înspăimântătoare privire dezaprobatoare!

Îndată un înger îmi porunci să mă ridic și priveliștea ce mi se arătă în fața ochilor aproape că nu poate fi descrisă. În fața mea erau mai multe persoane, al căror păr și veșminte erau sfâșiate și a căror față era imaginea însăși a disperării și groazei. Ele veniră până aproape de mine și-și frecară hainele lor de ale mele. Când am privit la îmbrăcămintea mea, am văzut că era pătată de sânge. Din nou am căzut ca moartă la picioarele îngerului ce mă însoțea. Nu puteam rosti nici o scuză și nu doream decât să fiu departe de acest loc sfânt...Atunci mi-am dat seama într-o măsură oarecare, care vor fi simțămintele celor pierduți când vor striga munților și stâncilor 'Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului.' (Apoc. 6:16)

Îngerul mă ridică pe picioare și-mi spuse: 'Acesta nu este cazul tău acum, însă această scenă s-a perindat în fața ta pentru a ști care va fi soarta ta dacă vei neglija să vestești altora ceea ce Dumnezeu ți-a descoperit... M-am simțit atunci gata să fac orice mi-ar cere Domnul ca să pot avea aprobarea Sa și să nu mai simt înspăimântătoarea Sa privire dezaprobatore.'

Căsătoria cu James White a devenit o mare binecuvântare pentru progresul mișcării advente, așa cum ea însăși declara: 'La 30 august 1846 m-am căsătorit cu Pastorul James White. Pastorul White se bucura de o mare experiență în mișcarea adventă și lucrarea sa în proclamarea adevărului fusese binecuvântată de Dumnezeu. Inimile noastre se uniră în această lucrare mare și împreună am călătorit și am lucrat pentru salvarea sufletelor.

Lupta cu sărăcia. 'În luna octombrie fratele și sora Howland din Topsham, avură amabilitatea să ne ofere o parte din locuința lor, ceea ce noi primirăm bucuroși și ne începurăm gospodăria cu mobile împrumutate...Eram săraci și se întrezăreau timpuri grele. Hotărâsem să nu depindem de alții, ci să ne susținem singuri și să mai economisim ceva pentru a a juta pe alții...Soțul meu încetă să mai care piatră și s-a dus cu toporul în pădure să taie lemne de stânj. În ciuda unei dureri continue într-o parte, el muncea din zori de dimineață până noaptea, pentru a câștiga vreo cincizeci de cenți pe zi. Ne străduirăm să nu ne pierdem curajul și aveam încredere în Dumnezeu. Eu nu murmuram. Dimineața îi eram recunoscătoare lui Dumnezeu că ne păzise iar o noapte și seara îi mulțumeam că ne-a ferit încă o zi...În acel timp mi se arătă că Dumnezeu ne încercase spre binele nostru și a ne pregăti pentru a lucra pentru alții... Dacă ne-ar fi mers bine, cas a ne-ar fi fost atât de plăcută, încât ne-ar fi fost greu s-o părăsim. Încercările fuseseră îngăduite să vină supra noastră ca să ne pregătească pentru greutățile și mai mari pe care trebuia să le întâmpinăm în cursul călătoriilor noastre.'

'În timp ce eram la Topsham primirăm o scrisoare din partea fratelui E.L.H. Chamberlain...stăruind să luăm parte la o conferință care urma să aibă loc...Noi hotărâram să ne ducem dacă vom putea obține mijloacele. Soțul meu se socoti cu patronul său și găsi că i se cuveneau zece dolari. Cu cinci din aceștia am cumpărat articole de îmbrăcămintă de care aveam nevoie, apoi am reparat pardesiul soțului meu, cârpind până și peticele așa încât la mâneci era aproape cu neputință de recunoscut care era stofa inițială. Ne-au mai rămas cinci dolari cu care să ne ducem până Dorchester, Mass.

Valiza noastră conținea aproape tot ce posedam pe pământ; însă aveam pace în suflet și o conștiință limpede și acestea le prețuiam mai presus de bunăstarea pământească.'

Copiii - sacrificii necesare. 'Curând micul Henry se îmbolnăvi foarte greu și starea lui se înrăutăți atât de repede încât ne speriarăm. Zăcea într-o stare de inconștiență; respirația îi era repede și grea.Îi dădurăm medicamente, dar fără succes. Chemarăm apoi o persoană cu experiență în ale bolilor, care ne spuse că însănătoșirea lui era îndoielnică. Ne rugarăm pentru el, însă nu se produse nici o schimbare. Făcusem din copil un motiv pentru a nu călători și a lucra pentru binele altora și ne temeam că Domnul ni-l va lua. Din nou am venit înaintea Domnului, rugându-L să-I fie milă de noi, și să cruțe viața copilului și în mod solemn am făgăduit că vom merge cu credință în Dumnezeu oriunde ne-ar trimite El.

Rugăciunile noastre erau fierbinți și sperate...Rugăciunile noastre au fost ascultate cu bunăvoință. Din ora aceea copilul a început să se însănătoșeze.'

'Din nou am primit chemarea de a sacrifica eul meu spre binele sufletelor. A trebuit să jefesc tovărășia micului nostru Henry și să pornim în consacrare, fără rezervă, în lucrare. Sănătatea mea era foarte slabă și dacă mi-aș fi luat copilul, desigur că el mi-ar fi răpit o mare parte din timp. Era o grea încercare, totuși nu îndrăzneam să-l las a-mi fi piedică în calea împlinirii datoriei mele. Eu credeam că Dumnezeu mi-l cruțase când fusese greu bolnav și dacă eu aș îngădui ca el să mă împiedice a-mi împlini datoria, Dumnezeu mi-l va alua. Singură, în fața lui Dumnezeu, cu inima îndurerată și cu multe lacrimi, am adus acel sacrificiu și am lăsat ca unicul meu copil să fie îngrijit de altcineva.

Îl lăsarăm pe Henry în grija familiei fratelui Howland, în care aveam toată încrederea. Ei erau gata să poarte poveri, pentru ca noi să fim liberi să lucrăm pentru cauza lui Dumnezeu. Noi știam că ei îl puteau îngriji mai bine pe micul Henry decât am fi putut să o facem noi, dacă l-am fi luat cu noi în călătoriile noastre. Știam că era spre binele lui să aibă un cămin stabil și o formare serioasă, pentru ca firea lui dulce să nu sufere.

Era greu să mă despart de copilul meu, fața sa mică și tristă când l-am părăsit, îmi stătea ziua și noaptea înaintea ochilor, totuși, în puterea lui Dumnezeu, l-am scos din gândul meu și am căutat să fac altora bine.

Timp de cinci ani, familia fratelui Howland a purtat toată răspunderea pentru Henry. Ei îl îngrijiră fără nici un fel de plată, dându-i și îmbrăcămintea necesară, afară de un dar pe care-l aduceam o dată pe an, ca și Ana lui Samuel.'

În 1860 moartea păși peste pragul căminului nostru și rupse pe cel mai tânăr vlăstar din arborele familiei noastre. Micul Herbert, născut pe ziua de 20 septembrie 1860, a murit la 14 decembrie a aceluiași an. Cât de mult a sângerat inimile noastre, când a fost ruptă această ramură fragedă nu pot înțelege decât cei care și-au petrecut pe copilașii făgăduinței la mormânt.

Dar vai, când a murit alesul nostru Henry în vârstă de 16 ani și când am dus la mormânt pe dulcele nostru cântăreț și nu a mai fost auzit cântecul lui dis-de-dimineată, căminul nostru rămase pustiu. Atât noi ca părinți, cât și cei doi fii rămași am simțit nespus de amară lovitura. Dar Dumnezeu ne mângâie în această pierdere și, plini de credință și curaj, ne-am avântat în lucrarea pe care El ne-a încredințat-o, în nădejdea măreață a întâlnirii cu copiii noștri care ne-au fost răpiți prin moarte în lumea aceea unde nu va mai fi nicidecum boală și moarte.'

Moartea soțului. În dimineața următoare părea că și-a revenit puțin, dar pe la prânz fu cuprins de niște friguri, care îl lăsară inconștient. La ora cinci după-masă, în Sabatul din 6 august 1881, i se stinse viața în mod liniștit, fără luptă sau suspin.

Lovitura primită prin moartea soțului meu-atât de neașteptată și fără veste- căzu asupra mea cu o putere zdrobitoare. În starea mea de slăbiciune, îmi stărnisem toată puterea ca să pot rămâne până la sfârșit lângă patul lui; dar când văzui că ochii lui se închid pentru ultima dată, făptura mea istovită se prăbuși, cu totul lipsită de puteri. Pentru câțiva timp părea că mă aflu între viață și moarte...Noaptea pulsul meu bătea tot mai încet și respirația mea deveni tot mai slabă până ce părea că va înceta de tot. Numai datorită binecuvântării lui Dumnezeu și a îngrijirii necontenite a medicilor și ajutoarelor lor mi-a fost salvată viața... Uneori simțeam că n-aș putea să las pe soțul meu să moară...Am simțit pierderea mea în chipul cel mai dureros însă nu am îndrăznit să mă las prinsă în întristare nefolositoare. Aceasta nu ar fi readus pe mort. Și eu nu sunt atât de egoistă, încât să doresc, dacă aș putea, să-l deștept din somnul lui pașnic pentru a reîncepe lupta vieții. Asemenea unui ostaș obosit, s-a culcat ca să doarmă. Voi privi cu plăcere asupra locului său de odihnă. Felul cel mai bun în care eu și copiii mei putem onora memoria celui căzut, este să-i continuăm lucrarea de unde el a lăsat-o și în puterea lui Isus să o ducem până la încheierea ei...Dorim, ca în urma acestei pierderi, să devenim mai blânzi și mai amabili, mai îngăduitori, răbdători și mai atenți față de cei vii.'

Accidentul și moartea. În Sabatul zilei de 13 februarie 1915, sora White a avut un accident care a țintuit-o la pat și i-a grăbit moartea. Pe la prânz, când intră în coridor, în camera ei de studiu, se pare că ea ar fi călcat greșit și a căzut. Nepoata ei May Walling, care i-a servit un timp ca soră de caritate, se afla în apropierea coridorului și se grăbi să-i vină în ajutor...a urmat o examinare amănunțită cu raze X și astfel s-a constatat o fractură intracapsulară a șoldului stâng...În tot timpul săptămânilor și lunilor ultimei suferințe, s.White a fost întărită de aceeași credință, aceeași nădejde și aceeași încredere ce acarakterizase întreaga experiență a vieții ei, în zilele când fusese în plină putere. Mărturia ei personală era la fel de voioasă și curajul ei puternic....'

Referindu-se la perspectiva morții sale, ea declară: 'Eu simt, cu cât mai curând, cu atât mai bine; acestea sunt simțămintele mele continue...Mă voi bucura, când va veni timpul meu și-mi va fi îngăduit să mă culc, și să mă odihnesc în pace. Nu doresc ca viața să-mi mai fie prelungită... Sunt foarte slabă. Sunt sigură că aceasta este ultima mea boală. Gândul la moarte nu mă tulbură. Am totdeauna mângâierea că Domnul este aproape de mine. Nu sunt îngrijorată. Valoarea nespus de mare a Mântuitorului mi-a fost pe deplin lămurită. El mi-a fost un prieten. El m-a păzit în timp de boală, cât și când am fost sănătoasă.'

Lângă scaunul ei se aflau pe o masă mai multe cărți pe care le scrisese. Ea le lua deseori în mâini, se uita prin ele și se părea că se bucură că le are aproape. Ca și o mamă iubitoare cu copiii ei, tot așa se purta ea în timpul ultimei sale boli cu aceste cărți. De mai multe ori a fost găsită, cu ocazia vizitelor ce i s-au făcut, ținând pe genunchi două sau trei din aceste cărți. "Eu apreciez aceste cărți ca niciodată mai înainte", spuse ea odată. "Ele sunt adevăr și ele sunt îndreptățite și sunt o mărturie veșnică că Dumnezeu este adevărat". Ea se bucura la gândul că deși nu va mai putea vorbi oamenilor, totuși cărțile ei vor vorbi în locul său.'

Sfârșitul a venit vineri, 16 iulie 1915, ora 15.40, în camera însoțită din căminul ei 'Elmshaven'... Mai multe zile înainte de moarte, ea a fost cea mai mare parte a timpului inconștientă, iar către sfârșit păru a-și fi pierdut facultatea de a vorbi și auzi. Ultimele cuvinte pe care le-a spus fiului ei au fost: 'Știu în cine am crezut !'

Dovezi clare ale chemării pentru o misiune specială

Înainte de a se căsători cu James White, Ellen Gould Harmon a locuit timp de opt luni în casa lui Otis Nichols. Trei bărbați (Sargent, Robbins, French) au contestat starea ei în timpul viziunii, socotind-o rezultatul hipnozei induse de logodnicul ei, James White. Ei spuneau că ea nu putea avea viziuni decât când James era prezent. În 1845, însoțită de sora ei Sarah (și în absența lui James), Ellen era în casa familiei Nichols când Sargent

și Robbins au fost invitați de d-l Nichols s-o întâlnească pe Ellen pentru a judeca natura și sursa experienței ei. Dar pentru că și-au amintit de o confruntare care avea să aibă loc la Boston, care îi împiedica pe cei doi să dea curs invitației, Nichols a promis că o va aduce pe domnișoara Harmon la Boston.

Sâmbătă seara Ellen a avut o viziune, și a spus d-lui Nichols ca în loc să meargă 6 mile spre nord la Boston, trebuie să meargă șapte mile spre sud la Randolph. Nichols a protestat. Credibilitatea lui Ellen și a lui Otis erau în joc. Ea a rămas fermă și a spus că un înger i-a zis că vor înțelege motivul schimbării când vor ajunge la casa unei familii pe nume Thayer. La sosire i-au găsit pe Sargent și Robbins deja acolo; ei pleaseră spre sud pentru a evita întâlnirea cu Ellen care, se așteptau ei, va merge la Boston în acea zi. Acum nu mai era scăpare, și confruntarea a avut loc.

La puțin timp după ora 1 p.m. Ellen a fost luată în viziune și a rămas în această stare până la ora 5 p.m. A fost cea mai lungă viziune din cele aproape 2000 de vise și viziuni profetice. Deși nu respira, în această viziune Ellen a fost ajutată în mod supranatural să vorbească, chiar tare. Sargent și Robbins, incredibil, au încercat să-i acopere vocea cântând și rugându-se cu voce tare, dar vocile lor au devenit curând răgușite și în cele din urmă au tăcut.

În timpul viziunii, Ellen a ținut în mână stângă o Biblie mare și grea a familiei Thayer. Cu Biblia ridicată deasupra capului ei, a dat paginile cu cealaltă mână și a prezentat texte care arătau greșelile doctrinare ale lui Sargent și ale lui Robbins. Nichols s-a urcat pe un scaun pentru a vedea dacă Ellen cita corect textele și a văzut că așa era.

Atât în viziunile primite ziua cât și în visele profetice avute noaptea ea a văzut pe același înger stând alături de ea. El servea ca validator divin al autenticității experienței ei.

Pentru a comunica mesajul, Ellen White, asemeni profeților Bibliei dinaintea ei, a avut trei opțiuni: (1) cita pe mesagerul divin; (2) folosea scrierile altui autor (scriitorii Bibliei au folosit adesea această metodă); (3) formula mesajul lui Dumnezeu în propriile cuvinte.

Deși educația ei formală s-a limitat la mai puțin de trei ani, ar fi incorect să socotim că a fost o persoană needucată sau neinformată. Educația nu se face doar în sala de clasă. Sursele educației dânsa au inclus: (1) cărți-avea aproximativ 700 de titluri în biblioteca personală; (2) călătorii pe trei continente; (3) lucrând alături de persoane foarte bine pregătite; (4) prin cele aproximativ 2000 de ‘conversații’ cu ființe cerești în viziune.

Prin anii 1870 James și Ellen White vizitau întâlnirile taberei de vară din Wisconsin și Minnesota. Când ei au ajuns adunarea era în plină desfășurare și vorbitorul prezenta mesajul. Pe moment familia White s-a așezat pe margine. Apoi Ellen a luat brațul lui James, și împreună au mers spre partea centrală până au ajuns la primul rând de scaune. James a luat loc, dar Ellen a rămas în picioare. Privind la lucrătorul care predica și îndreptând degetul spre el într-un fel în care doar profeții o puteau face, ea i-a întrerupt predica. Cu voce tare a spus: ‘Tu nu ar trebui să stai la amvon. Tu nu ești un om potrivit pentru a aduce un mesaj acestor oameni.’

Vorbitorul s-a oprit. Toți cei prezenți în adunare erau uimiți de ceea ce se întâmpla. Ellen White nu-l întâlnise și nu-l văzuse niciodată pe acest om înainte și nu știa nimic despre el cu excepția a ceea ce Domnul i-a descoperit în viziune.

Ellen White a auzit mai devreme doar sunetul vocii acestui om în viziune. Atunci Domnul a înștiințat-o ca atunci când va auzi acea voce trebuia să transmită acest mesaj: ‘Spune-i că el nu este un om potrivit pentru a predica poporului. Într-un alt stat este o femeie care îl numește soțul ei și un copil care-l cheamă tată, și aici la această întâlnire este o femeie care îl numește soț și un copil care-l cheamă tată.’ Când E.W. a transmis acest mesaj, predicatorul a plecat de pe platformă și a dispărut.

În acea adunare de dimineață era prezent și fratele celui care predicase. El a venit în față și a recunoscut că ceea ce a spus E.W. era adevărat. Vorbitorul trăia într-adevăr o viață dublă de câțiva timp, și mai mult ca sigur meritase acea mustrare neobișnuită.. Duhul Sfânt a binecuvântat acea întâlnire și a urmat o mare trezire pentru trăirea unei vieți sfinte.

Elbe (Sam) Hamilton povestește că la vârsta de 16 ani, când locuia în St. Helena, California, E.W. se întorcea din Australia. Sam nu se simțea bine și a mers la mulți medici, dar nici unul nu i-a dat un diagnostic clar. Sam a auzit despre această femeie septuagenară, pe care unii o numeau profet. Auzise de asemenea că atunci când ea se ruga pentru cineva bolnav, se vindeca imediat. S-a hotărât să-i ceară ajutorul și i-a făcut o vizită la Elmshaven. E.W. l-a privit pe tânăr cu atenție și i-a spus: ‘Sam, tu nu ești bine. De fapt, tu ești pe moarte. Dar nu trebuie să mori. Și dacă faci ceea ce eu îți spun acum să faci, vei trăi și vei ajunge un om bătrân.’ Dânsa i-a explicat că el a contractat **trichinoza**. Trebuia să renunțe la **carnea de porc** imediat. Era bine chiar să renunțe la orice fel de carne, dar trebuia desigur să o înlocuiască prin ceva adecvat. I-a explicat cum să-și schimbe obiceiurile legate de alimentație dar i-a observat uimirea. Se întreba cum o putea convinge pe mama lui să facă asemenea schimbări radicale. Și chiar dacă reușea s-o convingă, cum putea să-și amintească toate sfaturile care i-au fost date? E.W. l-a invitat în bucătărie și i-a arătat cum se prepara totul. A revenit la dânsa în fiecare zi până când, într-o zi i-a făcut oferta de a-l angaja ca ajutor în bucătăria familiei, ofertă pe care a acceptat-o foarte bucuros.

Recunoaștere din partea altor oameni

Profeții nu s-au bucurat niciodată de popularitate. În cartea 2 Cronici 36:15, 16 este descrisă atitudinea pe care a avut-o poporul evreu față de prooroci: *‘Domnul, Dumnezeul părinților lor a dat din vreme trimișilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său și locașul Său. Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele, și au răs de proorocii Lui, până când mânia lui Dumnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac.’* Isus adăuga tristește cuvinte: *‘Nicăieri nu este prețuit un prooroc mai puțin decât în patria și în patria lui.’* Matei 13:57.

Acest lucru s-a întâmplat și cu Ellen White. Mulți membri ai bisericii din care făcea parte au respins-o și i-au disprețuit mărturiile și sfaturile. Cu toate acestea, mulți care aveau alte convingeri religioase au recunoscut înțelepciunea, frumusețea și puterea cuvintelor ei precum dr. Albright. Profesorul Tsunekichi Mizuno [nu este creștin și nu are vreo apartenență religioasă] de la Universitatea Tamagawa din Japonia (fost director al Muzeului de Științe din Tokyo și director pentru educație socială în Ministerul Educației din Japonia) recomandă cartea *Educație părinților, profesorilor și studenților*, numind-o ‘cea mai profitabilă lectură după aprecierea noastră în ce privește *Noua educație*’.

În 1965 un sociolog german, Dr. Irmgard Simon, și-a publicat disertația de doctorat în Munster, Westphalia, în care trata subiectul Adventistii de ziua a șaptea și Ellen White. Dr. Simon nu a putut să găsească o explicație științifică pentru viziunile și experiențele deosebite ale E. White. Ea a spus că dacă E.W. ar fi fost romano-catolică și nu adventistă de ziua a șaptea, ea ar fi putut foarte bine să fie chiar canonizată.

Preziceri împlinite

Unde este cel mai în vârstă?

Însoțit de mama sa într-o călătorie în Europa, în anul 1885, William White a fost martor la fidelitatea memorabilei viziuni publicată în 1875 în care i s-au arătat mașinile de tipărit în plină activitate, cu mult timp înainte ca tipografiile acestea să ia ființă.

‘În Basel i s-a permis E.W. să privească pentru prima dată cu ochii ei una din mașinile care i-au fost arătate în viziune cu zece ani mai înainte’ scria el. Am sosit în oraș seara târziu iar în dimineața următoare ne-au fost arătate diferitele departamente ale noii Case de Editură.

‘Acest loc este foarte cunoscut pentru mine’, a spus E.W. pastorului Whitney pe când intra pentru prima dată în camera mașinilor. ‘Am văzut aceste mașini mai înainte cu mulți ani.’ Apoi mașinile au fost oprite și tinerii care lucrau la ele i-au fost prezentați. Dânsa a dat mâna cu ei și apoi s-a întors către pastorul Whitney și i-a zis: ‘Unde este celălalt, mai în vârstă?’ Pastorul a întrebat: ‘S. White, despre cine vorbiți?’ Dânsa a răspuns: ‘Este cineva mai în vârstă care lucrează în această cameră și eu am un mesaj de la Domnul pentru el.’ Pastorul Whitney a zis: ‘Fr. Albert Deichy, șeful, este în oraș acum pentru rezolvarea unor probleme Îl puteți vedea mâine.’

Unde electrice în creierul omului

În anul 1869 E.W. scria ‘Nervii creierului care comunică cu întreg organismul omului sunt singurul mijloc prin care Cerul poate intra în legătură cu omul ca să poată influența viața lui interioară. Tot ceea ce deranjează circulația *undelor electrice* în sistemul nervos, slăbește energia vitală, micșorează sensibilitatea interioară și spirituală, îngreunând astfel tot mai mult dezvoltarea omului duhovnicesc.’ (Child Guidance, 447)

Confirmarea științei: În 1929, deci după 60 de ani, medicul psihiatru german Hans Berger, a publicat niște mici scheme cu linii tremurânde, care a făcut senzație printre colegii săi deoarece Berger pretindea că acele linii reprezintă activitatea electrică a creierului omenesc. Nimeni nu a luat în serios descoperirea lui Berger că ‘omul este un generator electric.’

În 1954, publicația Scientific American, după ce amintește despre faptul că timp de 25 de ani nimeni nu s-a preocupat de descoperirea lui Berger scrie următoarele: ‘Dar în ultimul sfert de secol care s-a scurs după aceasta, studiul liniilor tremurânde ale lui Berger s-a dezvoltat până la stadiul de astăzi constituind o nouă ramură de activitate științifică cunoscută sub numele de ‘electroencefalografie.’

Prezicerea cutremurului din San Francisco

Încă din anul 1902 serva Domnului a văzut distrugerea orașului San Francisco ce a avut loc la 18 aprilie 1906. Multe adunări de redeșteptare spirituală conduse de pastori independenți au implorat pe locuitorii orașului San Francisco să se pocăiască, dar timpul a trecut și nimic nu s-a schimbat.

La 16 aprilie 1906, cu două zile înainte de cutremur i-au fost descoperite E.W. scenele teribile care urmau să aibă loc în curând. ‘În timpul viziunii de noapte stăteam pe o înălțime de unde puteam vedea case clătănându-se

ca o trestie bătută de vânt... Îngerul care stătea lângă mine a declarat că suprema autoritate a lui Dumnezeu și sfințenia legii Sale trebuiau să fie descoperite tuturor celor ce refuză mereu să dea ascultare Împăratului Împăraților. Toți cei care aleg să rămână necredincioși trebuie să fie pedepsiți, din har, cu judecăți pentru ca, dacă e posibil, să fie treziți și să-și dea seama de umblarea lor păcătoasă.’

La ora 5.12 dimineața, în timp ce orașul se odihnea fără nici o grijă, cutremurul a scuturat pe o rază de aproximativ 270 mile în lungime, temeliiile orașelor din zonă. Au fost distruse 480 de blocuri lăsând între 225-256 mii de oameni fără adăpost. Aproape 800 persoane au pierit din cauza cutremurului și a focului.

“Aceste clădiri vor fi distruse prin foc”

Sanatoriul din Battle Creek a fost o binecuvântare de la Dumnezeu atâta timp cât Dr. Kellogg și cei din conducerea sanatoriului au fost ascultători de instrucțiunile primite de la Domnul. Când Dr. Kellogg, plin de sine, a încercat să introducă o religie personală cu învățături panteiste, atât în Școala Superioară de medicină cât și în sanatoriu, iar colaboratorii săi au început să lucreze contrar directivelor Domnului, El le-a trimis diferite solii de avertizare. Ei însă nu au ținut seama de aceste avertizări.

În cele din urmă a fost primită solia: ‘Domnul dezaprobă astfel de lucruri și El își va arăta neplăcerea Sa permițând ca principalele clădiri ale acestor instituții să fie distruse prin foc.’

La 18 februarie 1902 sanatoriul din Battle Creek a fost distrus în întregime de incendiu. Nu s-a putut descoperi cauza acestui incendiu care a fost de o așa intensitate încât toate încercările pompierilor de a-l stinge au fost zadarnice.

În noaptea de 30 decembrie 1903 un alt misterios incendiu a distrus complet clădirile Casei de Editură.

Semnificația morală a acestor calamități succesive nu putea fi pusă la îndoială pentru că ele fuseseră anunțate cu mult timp mai înainte. Credincioșii sinceri au rămas convinși că aceste incendii nu erau simple întâmplări, ci ei au tras învățămintele necesare pentru propria lor viață spirituală.

Metoda de studiu a scrierilor E.W.

Ca solii speciale ale lui Dumnezeu către Biserica Rămășiței, scrierile Spiritului Profetic merită un studiu regulat cu multă rugăciune. Ar trebui avute în vedere aceleași principii de studiu care sunt atât de importante la studierea Sfintelor Scripturi și anume:

1. Caută călăuzirea Duhului Sfânt prin rugăciune serioasă.
2. Fii dispus să accepți și să pui în practică tot adevărul descoperit de Dumnezeu în ele.
3. Recunoaște armonia perfectă ce există în tot cuprinsul acestor scrieri inspirate.
4. Ține seama atât de contextul apropiat cât și de cel general al lor.
5. Îngăduie Duhului Sfânt ca aceste scrieri să se explice pe ele însele.

Despre datoriile financiare ale soarei White

Unii se întreabă: oare venitul cărților scrise de s. White nu a îmbogățit-o? Deși pare ciudat, adevărul este contrariu. Nu numai că venitul publicațiilor sale nu era suficient, dar dânsa a trebuit să împrumute mii de dolari. ***Când a murit în anul 1915, contul ei era descoperit cu o sumă în jurul a 90 000 dolari*** care apoi au fost achitați prin vânzarea cărților sale. De ce această datorie ? În ce scop a folosit s. White banii ?

În primul rând s. White a făcut mari cheltuieli cu tipărirea cărților sale întrucât dânsa și-a luat responsabilitatea financiară pentru publicarea acestor lucrări. O declarație a fraților White și Robinson din 13 februarie 1933, ne arată câte ceva din spiritul de dăruire al dânsa pentru lucrarea adventă : ‘*S.White se angajase să dăruiască în lucrarea lui Dumnezeu 30 000 dolari pentru casa de odihnă ‘Pacific Press’, pentru colegiul din Healdsburg și pentru sanatoriul din Sfânta Elena precum și pentru casele de rugăciune din Oakland și San Francisco. Apoi un dar de 3000 dolari pentru misiuni...*’

Aproape toate locașurile de cult care s-au construit în Australia în timpul șederii sale acolo au fost ajutate de dânsa. Atât dânsa cât și soțul dânsa ajutau pe mulți tineri să-și urmeze studiile.

Trăia simplu și modest. Datoriile sale au provenit numai din devotamentul ei sincer pentru cauza Domnului. Conștiința ei nu i-a permis să-și adune avere ca anumiți lideri ai altor mișcări religioase.

Ellen White & Biserica Adventistă

Prin pana inspirată, Dumnezeu arată că va fi cu poporul advent până la sfârșitul timpului:

1905: “Dumnezeu a declarat că istoria trecutului trebuie să fie repovestită pe măsură ce intrăm în perioada de încheiere a lucrării. Fiecare adevăr pe care El ni l-a dat pentru aceste zile de pe urmă trebuie să fie vestit lumii.

Fiecare stâlp pe care El l-a fixat trebuie să fie întărit. Noi nu putem să coborîm acum de pe temeliile pe care Dumnezeu le-a stabilit. Noi nu putem intra acum într-o altă organizație; căci aceasta ar însemna apostaziere de la adevăr.” (2SM, 390)

1913: “Sunt încurajată și binecuvântată atunci când îmi dau seama că Dumnezeul lui Israel mai călăuzește încă poporul Său și că El va continua să fie cu ei, chiar până la sfârșit.” (2SM, 406)

“Vă mărturisesc, fraților și surorilor, că biserica lui Hristos, așa slabă și defectuoasă cum ar fi, e singurul obiect de pe pământ căruia Domnul îi acordă suprema Sa atenție...Îmbrăcată cu întreaga armură a luminii și a dreptății, ea intră în lupta finală. *Zgura*, materialul fără valoare, *va fi consumată...*” (MP, 11,13 ed. ref)

“Tu vei lua fragmente din *Mărturii*, care vorbesc despre încheierea timpului de probă, despre cernerea ce va avea loc în poporul lui Dumnezeu și vei spune că va avea loc o despărțire de acest popor a celor mai curați și sfinți dintre ei. Toate acestea îi plac vrăjmașului. Dacă ideile tale ar fi primite de mulți care ar vorbi și acționa după ele, am vedea una dintre cele mai mari ațâțări fanatice care au existat vreodată printre adventiștii de ziua a șaptea. Aceasta este exact ceea ce vrea Satana.” (1SM, 179)

“Satana va face minuni pentru a înșela...Biserica ar putea să pară ca fiind gata să cadă, dar nu va cădea. Ea va rămâne, în timp ce păcătoșii din Sion vor fi îndepărtați. Pleava va fi separată de grâul prețios.” (2SM, 380)

Spiritul Profetic & Rămășița

Întrucât înapoia scrierilor Spiritului Profetic se află aceeași Autoritate care a inspirat și pe proorocii din Scriptură, Spiritul Profetic are indiscutabil în biserica rămășiței aceeași autoritate ca și Scripturile! Cuvântul Domnului este la fel de puternic în gura tuturor proorocilor săi, cerând aceeași ascultare.

Deosebirea dintre Spiritul Profetic și Biblie nu stă în autoritate, ci în funcția și conținutul diferit:

- Scriptura este *completă*, exprimând tot adevărul necesar pentru mântuire; Spiritul Profetic este un *comentariu aplicativ inspirat* al Scripturii
- Scriptura este *canonică*, delimitativă, stabilind “o dată pentru totdeauna” adevărul mântuitor; Spiritul Profetic conduce, prin conexiunile sale inspirate, ca o călăuză, pe cercetătorul însetat spre Izvor.

Scriptura și Spiritul Profetic sunt în mod egal Cuvântul Domnului, date ca răspuns unor nevoi stringente ale omului, prin care Dumnezeu oferă soluția mântuitoare. Amândouă sunt absolute, sfatul neavând caracter mai relativ decât porunca, doar pentru că este sfat. Ca verificare exemplară examinați caracterul *sfatului Martorului Credincios* dat Laodiceii, care stă față-n față cu teribila alternativă: “...te vărs din gura Mea!” – în cazul neprimirii *sfatului*. Și, o, cât este de absolut !

Christian Service, p.41, 1893 : “Este o afirmație solemnă cea pe care o adresez bisericii, că nici unul din douăzeci al căror nume sunt scrise în registrele comunității nu sunt pregătiți să încheie istoria lor pământească, și ar fi la fel de mult fără Dumnezeu și fără speranță în lume ca un păcătos de rând.”

Apoc. 12:17 ‘Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă **război cu rămășița** seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și **țin mărturia lui Isus Hristos.**’

Bibliografie

Roger W. Coon, *A Gift of Light*, Review and Herald, Washington, 1983

Schițe din viața s. Ellen G. White

Nicușor Ghițescu, *Mărturia lui Isus Hristos*, Loma Linda, California, 1991

Lucian Cristescu, *Principiile unui nou stil de viață*

Helmut H. Kramer, *Mișcarea Reformistă*

Aron Moldovan, *Biserica Adventistă și criticii ei*, Ed. Viață și Sănătate, București, 1998